

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -εἶα.
 Ἀσφόδελος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. Μὲ το' ἀσφε-
 διλῆς δὲ γάνουν μεσοδόκια (δι' ἀνεπαρκῶν μέσων δὲν γί-
 νονται σημαντικά ἔργα) Κρήτ.

ἀσφοδελῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆς Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος. καὶ τῆς καταλ. -εἶα.
 Τόπος ἐνθα φύονται ἀσφόμελοι.

ἀσφοδελῆλι τό, ἀμάρτ. ἀσπιλ'δέλλ' Ἰμβρ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος.
 Μικρὸς ἀσφόμελος.

ἀσφοδελένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆνιος Κρήτ.
 (Βιάνν.) κ. ἀ. ἀσφεδριλένιος Μύκ. ἀσφεδρουλένιος Κρήτ.
 (Σητ. κ.ἀ.) ἀσπιλ'δέλιους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ένιος. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀσφodelinos.

Ὁ ἐκ ξύλου ἀσφόμελου κατασκευασθεὶς καὶ συνεκδο-
 χικῶς ὁ μὴ πολύτιμος ἐνθ' ἀν.: Μύλος ἀσφεδριλένιος Μύκ.
 || Ἀσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικὴ ἦτον ἀσφεδρουλένια,
 μὰ τούτηνιὰ ἡ-γ-ῶστερη εἶναι μαλαματένια
 Σητ.

ἀσφodeli τό, πολλαχ. ὀσφodeli ΠΒλαστ. Ἀργῶ 194
 ἀσφodeli ΛΜαβίλ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 207 — Λεξ.
 Δημητρ. ἀσποδρίλι Χίος ὀσποδρίλι Χίος ὀσποδρίλι Χίος
 ὀσπερδούκλι Πελοπν. (Λάστ. Τριφυλ.) — Λεξ. Πρω. ὀσπερδού-
 κλι Πελοπν. (Αἴγ.) ἀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι
 Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπουρδούκλ' Θράκ.
 (Μάδυτ.) ὀσπουρδούκλ' Θράκ. (Αἴν.) ἀσπερδούκλι Πε-
 λοπν. (Μάν.) ὀσπερδούκλι Εὐβ. (Κύμ.) Ἰθάκ. Πελοπν.
 (Λακων.) Χίος ὀσπιδούκλ' Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος κατὰ τύπ. ὑποκορ.
 Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Πουήμ.
 ...Ἐγὼ κ' ἡ ἀγάπη μου ποθοῦμε
 νὰ πάμε κεῖ ποῦ ἀνθίζουν τ' ἀσφodeli

ΜΤσιριμώκ. Ὡρες δειλιν. 74

Διαβαίνοντας λιβάδια ἀπὸ ἀσφodeli
 ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'ς τοῦ Ἀσποδρίλη
 καὶ ὡς τοπων. Χίος.

ἀσφodeliázō ἀμάρτ. ἀσφεδρουλιázō Κρήτ. (Σητ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφodeli.
 Πληροῦμαι ἀσφodeli: Ἐσφεδρούλιας' ὁ τόπος.

ἀσφodelída ἡ, ἀμάρτ. ὀσπορδαλίδα Χίος.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.
 Εἶδος ἀσφόμελου.

ἀσφodelítsi τό, ἀμάρτ. ὀσπουρτουλίτσι Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -ίτσι.
 Ἀσφόδελος, ὁ ἰδ.

ἀσφόμελος ὁ, ἀμάρτ. ἀσφodelος Λεξ. Δημητρ. ἀ-
 σφόντιλος ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Δημητρ. ἀσφόμελος ἀγν.
 τόπ. ἀσφόντιλος Ἀμοργ. Ρόδ. ἀσφείδλος Κρήτ. ἀ-
 σφέρδουγλας Κεφαλλ. ὀσφέρδουγλας Κεφαλλ. ἀσφέρ-
 δουγλας ΠΓεννάδ. 157 ἀσφέρδουκλας Κέρκ. — Λεξ. Πρω.
 ὀσφέρδουκλας ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Πρω. ὀσφούρδουκλας
 Ρόδ. ὀσφούρδουκλος Πρωπ. (Ἀρτάκ.) ἀσφείδ'λας Μύκ.
 ἀσφόμελος Κῶς ἀσφόμελος Θράκ. ἀσφόμελος Κάλυμν.
 Κῶς ἀσφόμελος Λέσβ. Λήμν. ἀσφόμελος Λέσβ. Ρόδ.
 Χίος ἀσφόμελος Ρόδ. ἀσφόμελος-λας Ρόδ. (Σάλακ.)
 ἀσφόμελος Λέσβ. ὀσφόμελος ΠΓεννάδ. 157 ἀ-
 σφουρδούλους Σαμοθρ. ὀσφούρτελος Κύπρ. (Γερμασ. κ.ἀ.)

ἀσφόμελος Ἰκαρ. ἀσφόμελος-λας Ἰκαρ. Πάτμ. Τήλ. ἀ-
 σπείτιλος Κάρπ. Τήν. ἀσπείδελος Σῦρ. ἀσπείδ'λας Ἰμβρ.
 ἀσπείδουκλας Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κύθηρ. Παξ. ἀσπείτιλ-
 λ'λας Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀσπείτιλ-λας Ρόδ. ὀσπείδουκλας
 Κέρκ. ἀσπείδουγλας Ἰθάκ. ὀσπουρτούλα ἡ, ΠΓεννάδ.
 157 ὀσπουδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀσπερ-
 δούκλα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ὀσπερδούκλα Ἀττικ. Κέρκ. ΠΓεν-
 νάδ. 157 ὀσπουρδάκιλα Πελοπν. (Λακων.) ἀσπουρδίκλα
 Πελοπν. (Λακων.) ὀσπουρδακίλα ΠΓεννάδ. 157.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσφόμελος, παρ' ὁ καὶ ὀσφόμελος.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν λειριοειδῶν (liliaceae)

1) Τὸ φυτὸν ἀσφόμελος ὁ μικρόκαρπος (asphodelus
 microcarpus) τοῦ γένους τοῦ ἀσφόμελου (asphodelus)
 ἐνθ' ἀν.: Φρ. Σὰν ἀσφόμελος εἶναι (πολὺ ἰσχνὸς) Μύκ.
 Συνών. ἀβούδιακας, ἀσφodeli, ἀσφodelítsi. 2)
 Τὸ ὀρνιθόγαλον τοῦ Διοσκορ. Περί ὕλης ἱατρικ. 2, 173
 (ἐκδ. Kühn σ. 285) τοῦ γένους τοῦ ὀρνιθόγαλου (ornitho-
 galum), ἦτοι ὀρνιθόγαλον τὸ ναρβονικὸν (ornitho-
 galum narbonensis), συνών. ἀγριόσκιλλα, καὶ ὀρ-
 νιθόγαλον τὸ σκιαδοφόρον (ornithogalum umbellatum),
 συνών. ἀγριόκρινος Β 3. [**]

ἀσφουγγάριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφουγγάριστα πολ-
 λαχ. ἀσφουγγάριστα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφουγγάριστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σφουγγαρίσει, νὰ ἔχη πλύνει δι' ὕδα-
 τος καὶ ψήκτρας σύνηθ.: Ἐχω ἀσφουγγάριστα ἀκόμα.

ἀσφουγγάριστος σύνηθ. ἀσφουγγάριστος πολλαχ.
 ἀσφουγγάρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσφουγγάρ'στους πολλαχ. βορ.
 ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγαρίστος
 <σφουγγαρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς δι' ὕδατος καὶ σπόγγου ἡ ψήκτρας
 ἐνθ' ἀν.: Ἀσφουγγάριστη σκάλα. Ἀσφουγγάριστο πάτωμα
 -σπίτι κττ. Ἀσφουγγάριστο μάρμαρο-τραπέζι κττ. σύνηθ.

ἀσφούγγιστος ἐπίθ. ἀσφούγγιστος Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
 ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούντιγιστος Πόντ.
 (Ὁφ.) ἀσφούγγιστος Ρόδ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
 ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούκ'στους
 Ἰμβρ. ἀσφούγγιστος Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.
 ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. ἀσφούγγιστους
 Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μαν.) — Λεξ. Δημ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγιστός
 <σφουγγίζω.

1) Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐνθ. ἀν.: Ἀ-
 σφούγγιστα μαχαιροπήρουν-πιάντα κττ. Ἀσφούγγιστα δάκρυα.
 Χέρια ἀσφούγγιστα πολλαχ. Τὸ παιδὶν ἀσφούγγιστον ἐν Τραπ.
 Ἐνίφτα καὶ ἀκόμαν ἀσφούγγιστος εἶμαι αὐτόθ. Ἀσφούντιγισ-
 τος ἐν ὁ πρόσωπο μ' Ὁφ. Συνών. ἀσκούπιστος 3. 2)
 Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ σαρώθρου, ἀσάρωτος Πόντ.
 (Χαλδ.): Ἐφέκεντ' ὀσπίτ' ἀσφούγγιστον. Συνών. ἀπαράσυρ-
 τος, ἀπόσυρτος 1, ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος 1,
 ἄσυρτος Α 2, ἀφροκάλητος. 3) Ἐπὶ φούρνου, ὁ
 μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρακας πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν
 ἄρτων Ἰμβρ.: Ἐχον ἀκόμα δὸν φούρνου ἀσφούκ'στιον.
 Συνών. ἀπάννιστος 1, ἀπάννιστος 3.

ἀσφράγιστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφράιστα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφράγιστος.

Ἄνευ σφραγίδος, χωρὶς σφράγισμα.

ἀσφράγιστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀσφράγιστος ἐνιαχ.
 Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσφράγιστος.